

JAMES S. A. COREY

CALIBANOVA VOJNA

Ljndeni

Calibanova vojna

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.lindeni.sk
www.albatrosmedia.sk

Ljndeni

James S. A. Corey
Calibanova vojna – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

CALIBANOVA
VOJNA

JAMES S. A. COREY

CALIBANOVA VOJNA

Z angličtiny preložila Ivana Cingelová

Ljndeni

Pre Bestera a Clarka, vďaka ktorým sme teraz tu.

PROLÓG: MEI

„MEI?“ OZVALA sa slečna Carrie. „Buď taká dobrá a odlož farbičky. Prišla tvoja mama.“

Trvalo jej niekoľko sekúnd, kým pochopila, čo učiteľka vraví, nie preto, že by jej Mei nerozumela – mala štyri roky a už bola veľká –, ale pretože nezapadali do sveta tak, ako ho poznala. Jej mama nemohla prísť. Mamina odišla z Ganymedu a šla bývať na Ceres, pretože, ako jej to vysvetlil ocko, potrebovala voľno. Mei sa rozbúšilo srdce a pomyslela si: *Vrátila sa.*

„Mama?“

Z miesta za detským maliarskym stojanom jej výhľad na dvere predsiene zakrývalo koleno slečny Carrie. Ruky mala lepkavé od prstových farieb a dlane samú červenú, modrú a zelenú špirálu. Predklonila sa a chytila sa nohy slečny Carrie, jednak aby ju odsunula, jednak aby sa o ňu mohla pri vstávaní oprieť.

„Mei!“ zvolala slečna Carrie.

Mei pozrela na šmuhu na učiteľkiných nohaviciach a na potláčaný hnev v jej širokej tmavej tvári.

„Prepáčte, slečna Carrie.“

„Nič sa nestalo,“ odvetila učiteľka napäto, čo znamenalo, že sa práveže stalo, ale Mei za to nepotrestá. „Buď taká dobrá, choď si umyť ruky a potom po sebe uprac. Zvesím tvoj obrázok a môžeš ho podarovať mame. To je psíček?“

„Je to vesmírne monštrum.“

„Je to veľmi pekné vesmírne monštrum. Teraz si bež umyť ruky, zlatko.“

Mei prikývla, otočila sa a rozbehla sa do kúpeľne. Jej maliarska zásterka sa okolo nej trepotala ako handra, ktorá uviazla vo ventilácii.

„A nechytaj sa stien!“

„Prepáčte, slečna Carrie.“

„Nič sa nestalo. Len to po sebe utri, keď si umyješ ruky.“

Pustila vodu naplno a farby a špirály sa jej zliali z kože. Osušila si ruky bez toho, aby si všímala, či jej z nich kvapká alebo nekvapká voda. Zdalo sa jej, akoby gravitácia zrazu pôsobila iným smerom, namiesto k podlahe ju ťahala k dverám a predsieni. Ostatné deti, ktoré sa nakazili jej nadšením, sledovali, ako zo steny zotrela väčšinu odtlačkov prstov, hodila nádoby s farbami naspäť do škatule a škatuľu na policu. Nečakala na pomoc od slečny Carrie, pretiahla si zásteru cez hlavu a napchala ju do recyklačného koša.

Slečna Carrie stála v predsieni s ďalšími dvoma dospelákmi, no ani jeden z nich nebola jej mama. Jedna bola neznáma žena, ktorá so slušným úsmevom opatrne držala obrázok vesmírneho monštra. Ten druhý bol doktor Strickland.

„Nie, chodenie na záchod zvláda veľmi dobre,“ vravela slečna Carrie. „Hoci nejaká nehoda sa sem-tam stane.“

„Samozrejme,“ pritakala žena.

„Mei!“ zvolal doktor Strickland a sklonil sa tak, že bol len o kúsok vyšší od nej. „Ako sa má moje obľúbené dievčatko?“

„Kde je...“ začala Mei, no ešte než stihla povedať *mama*, doktor Strickland ju zovrel v náručí. Bol väčší ako ocko a voňal ako soľ. Zaklonil ju, pošteklil ju na bokoch a ona sa tak rozosmiala, že ďalej nemohla rozprávať.

„Veľmi pekne vám ďakujeme,“ povedala žena.

„Rada som vás spoznala,“ odvetila slečna Carrie a žene podala ruku. „Naozaj sa tešíme, že tu Mei máme.“

Doktor Strickland štekľil Mei, až kým sa dvere do Montessori škôlky za nimi nezavreli. Vtedy Mei lapila dych.

„Kde je mama?“

„Čaká na nás,“ slúbil doktor Strickland. „Zoberieme ťa za ňou.“

Novšie ganymedské chodby boli širšie, zelenšie a recyklátory vzduchu v nich takmer nebolo treba. Z desiatok hydroponických kvetnáčov sa valili vejárovité listy ariek tenké ako britvy. Dolu stenami sa plazili široké žlto-zelené prúžkované listy potosovcov. Pod oboma sa dvíhali jednoduché tmavozelené listy svokriných jazykov. Plno-spektrálne žiarivky svietili na bielo-zlato. Ocko vravel, že presne tak vyzerá slnečné svetlo na Zemi, a Mei si planétu predstavovala ako obrovskú spleť sieť rastlín a chodieb, kde na jasnomodrej stropnej oblohe svietia slnečné pásiky a vy môžete preliezť cez steny a ocitnúť sa niekde inde.

Mei si oprela hlavu o plece doktora Stricklanda, pozerala zaňho a menovala každú rastlinu, ktorú minuli. *Sansevieria trifasciata*. *Epipremnum aureum*. Ocka vždy potešilo, keď použila správny názov. Keď to robila aj teraz, cítila sa uvoľnenejšie.

„Ešte nejaké ďalšie?“ spýtala sa žena. Bola pekná, no Mei sa nepáčil jej hlas.

„Nie,“ odpovedal doktor Strickland. „Mei je posledná.“

„*Chysalidocarpus lutescens*,“ povedala Mei.

„Dobre,“ odvetila žena a potom to o niečo tichšie zopakovala: „Dobre.“

Čím viac sa blížili k povrchu, tým viac sa chodby zužovali. Staršie chodby pôsobili špinavšie, hoci v skutočnosti špinavšie vôbec neboli. Boli iba opotrebovanejšie. V obytných štvrtiach a laboratóriách pri povrchu žili po príchode na Ganymedes Meini starí rodičia. Tunely vtedy nezachádzali hlbšie. Miestny vzduch zvláštne páchol a recyklátory, ktoré museli nepretržite bežať, hučali a buchotali.

Dospeláci sa veľmi nerozprávali, no doktor Strickland si občas spomenul, že so sebou majú aj Mei, a niečo sa jej spýtal: Čo je jej obľúbená rozprávka na staničnom kanále? Ako sa volá jej najlepší kamarát v škôlke? Čo mala dnes na obed? Mei čakala, že jej začne

klásť ďalšie otázky, tie, ktoré časom prišli vždy, a mala pripravené odpovede.

Škriabe ťa hrdlo? Nie.

Zobudila si sa spotená? Nie.

Kakala si tento týždeň krv? Nie.

Papala si lieky dvakrát denne každý deň? Áno.

Tentoraz sa však doktor Strickland na nič z toho nespýtal. Chodby, po ktorých kráčali, boli čoraz staršie a užšie, až sa napokon žena musela presunúť za nich, aby popri nich mohli prejsť ľudia z opačného smeru. Žena stále niesla v ruke Mein obrázok, zrolovaný, aby sa papier nepokrčil.

Doktor Strickland zastal pred neoznačenými dverami, prehodil si Mei na druhý bok a z vrecka nohavíc vytiahol príručný terminál. Vyťukal niečo v programe, ktorý Mei ešte nikdy nevidela, a dvere sa otvorili, pričom tesnenie hlasno puklo ako v starých filmoch. Chodba, do ktorej vošli, bola plná harabúrd a starých kovových škatúl.

„Toto nie je nemocnica,“ poznamenala Mei.

„Je to špeciálna nemocnica,“ vysvetlil jej doktor Strickland. „Ešte si tu nebola, však nie?“

Nevyzeralo to tu ako v nemocnici. Prieštor pripomínal opustené tunely metra, o ktorých jej občas rozprával ocko. Pozostatky z obdobia výstavby stanice, ktoré sa dnes používali iba ako sklad. Ale na konci tohto stálo niečo ako prechodová komora, a keď cez ňu prešli, okolie pripomínalo nemocnicu o niečo viac. Minimálne bolo čistejšie a páchlo ozónom ako dekontaminačné komory.

„Mei! Ahoj, Mei!“

Bol to jeden z veľkých chlapcov, Sandro. Mal takmer päť. Mei mu zamávala, keď ho doktor Strickland obišiel. Uľavilo sa jej, keď videla, že sú tu aj veľkí chlapci. Ak tu boli veľkí chlapci, tak bolo všetko pravdepodobne v poriadku, hoci tá žena, ktorá sprevádzala doktora Stricklanda, nebola jej mama. Čo jej pripomenulo...

„Kde je mama?“

„Hneď za ňou pôjdeme,“ ubezpečil ju doktor Strickland. „Len najprv musíme vybaviť pár maličkostí.“

„Nie,“ vyhlásila Mei. „Nechcem.“

Odniesol ju do miestnosti, ktorá tak trochu pripomínala ordináciu, iba bez kreslených levov na stenách a bez stolov v tvare usmievajúcich sa hrochov. Doktor Strickland ju položil na oceľový vyšetrovací stôl a pohladkal ju po hlave. Mei si prekrížila ruky a zamračila sa.

„Chcem mamu,“ fňukla netrzeplivo presne tak, ako občas ocko.

„Počkej tu a skúsím to zariadiť,“ usmial sa doktor Strickland. „Umea?“

„Myslím, že sme pripravení. Treba informovať operačné stredisko, naložiť náklad a môžeme ísť na to.“

„Dám im vedieť. Ostaň tu.“

Žena prikývla a doktor Strickland odišiel. Žena pozrela dole na Mei. Na jej peknej tvári nebolo ani stopy po úsmeve. Mei sa nepáčila.

„Chcem svoj obrázok,“ vyhlásila Mei. „Ten nie je pre vás. Je pre mamu.“

Žena pozrela na obrázok v ruke, akoby zabudla, že ho drží. Rozvinula ho.

„To je mamino vesmírne monštrum,“ vysvetlila Mei. Tentoraz sa žena usmiala. Podala obrázok Mei a ona jej ho vyšklbla. Trochu tým pokrčila papier, ale bolo jej to jedno. Znova si prekrížila ruky, zamračila sa a fňukla.

„Máš rada vesmírne monštrá?“ spýtala sa žena.

„Chcem mamu.“

Žena pristúpila bližšie. Voňala ako umelé kvety a mala tenké prsty. Zložila Mei na zem.

„Poď, drobec,“ vyzvala ju. „Niečo ti ukážem.“

Žena vykročila preč a Mei na okamih zaváhala. Tá žena sa jej nepáčila, ale ostať tu sa jej nepáčilo ešte viac. Nasledovala ju. Žena prešla po krátkej chodbe k veľkým kovovým dverám, ktoré pripomínali dvere starodávnej prechodovej komory, vytukala kód, a keď sa otvorili, prešla cez ne. Mei ju nasledovala. Miestnosť za dverami bola chladná. Mei sa nepáčila. Nestál v nej žiaden vyšetrovací stôl, len veľká sklenená kocka ako akvárium na ryby, ibaže v tejto nebo-

la voda a tvor vnútri nebola ryba. Žena pokynula Mei, aby podišla bližšie, a keď to Mei spravila, rázne zaklopala na sklo.

Tvor vnútri zdvihol zrak. Bol to muž, ale nahý a jeho koža nevyzerala ako koža. Oči mu modro žiarili, akoby mu v hlave planul oheň. A s jeho rukami niečo nebolo v poriadku.

Načiahol sa k sklu a Mei začala kričať.

PRVÁ KAPITOLA: BOBBIE

„SNOOPY JE ZNOVA V SLUŽBE,“ oznámil slobodník Hillman. „Jeho veliaci dôstojník naňho musí byť našťvaný.“

Rotmajsterka Roberta Draperová z Marťanskej lodnej pechoty si priblížila obraz na displeji v brnení a pozrela smerom, kam ukazoval Hillman. Jednotka zložená zo štyroch vojakov Spojených národov dva a pol kilometra od nich pochodovala okolo svojej základnej stratenej v svetle obrovskej skleníkovej kupoly, ktorú strážili. Skleníkovej kupoly, ktorá bola v takmer každom ohľade identická s tou, ktorú práve strážila jej jednotka.

Jeden zo štvorice vojakov mal na okrajoch prilby čierne šmuhy, ktoré vyzerali ako uši bigla.

„Hej, je to Snoopy,“ prisvedčila Bobbie. „Dnes bol na každej hliadke. Ktovie, čo také urobil.“

Na hliadke pri ganymedských skleníkoch ste využili akúkoľvek príležitosť zabaviť sa. Vráťane špekulovania nad životmi vojakov z druhej strany.

Druhej strany. Pred osemnástimi mesiacmi žiadne strany neexistovali. Vnútorne planéty boli ako jedna veľká, šťastná, mierne dysfunkčná rodina. Potom prišiel Eros, supervelmoci si zrazu rozdeľovali slnečnú sústavu a Ganymedu, obilnice Jupitera, sa ani jedna strana nechcela vzdať.

Ganymedes ako jediný mesiac Jupitera s magnetosférou predstavoval jediné miesto, kde sa v silnom radiačnom páse planéty dali v skleníkoch pestovať plodiny. Civilistov v kupolách a habitatoch

však pred ôsmimi remami, ktoré na povrch mesiaca denne dopadali, aj tak chránili ďalšie štíty.

Bobbino brnenie bolo navrhnuté tak, aby v ňom mohla prejsť cez kráter po jadrovej bombe pár minút po výbuchu. Zároveň bránilo Jupiteru, aby členov Martánskej lodnej pechoty sprážil.

Kupola za hliadkujúcimi vojakmi zo Zeme žiarila v lúčoch slabého slnečného svetla, ktoré zachytávali obrovské orbitálne zrkadlá. Väčšina zemských rastlín by aj s ich pomocou zahynula. Nádej na prežitie v tej troške svetla, ktorú zrkadlá odrážali, mali iba ich výrazne modifikované odrody z rúk ganymedských vedcov.

„Blíži sa súmrak,“ poznamenala Bobbie. Stále sledovala vojakov zo Zeme pred malou základňou a vedela, že aj oni sledujú ju. Okrem Snoopyho zazrela aj jedného, ktorého volali Škvŕňa, pretože či už to bol muž, alebo žena, meral tak meter a štvrt. Premýšľala, ako oni volajú ju. Možno Veľký červený. Stále nosila brnenie s kamuflážovým vzorom určeným na maskovanie na povrchu Marsu. Nebola na Ganymede dostatočne dlho, aby si ho nechala premaľovať na škvŕnito sivo-biely.

Orbitálne zrkadlá v priebehu piatich minút jedno po druhom zhasli a Ganymedes na pár hodín zašiel za Jupiter. V skleníku za Bobbie sa zaplo umelé osvetlenie a kupola sa rozžiarila na aktinicky modro. Celkovo svetla až tak neubudlo, no tiene sa zvláštne kolísali. Slnko nad nimi – ani nie kotúč, skôr najjasnejšia hviezda – pri zachádzaní za okraj Jupitera zažiarilo a na okamih osvetlilo jeho slabé prstence.

„Vracajú sa dnu,“ oznámil desiatnik Travis. „Snoopy ide posledný. Chudák chlap. Môžeme to zabalíť aj my?“

Bobbie prešla pohľadom po jednotvárnom špinavom ganymedskom ľade. Dokonca aj v technologicky vyspelom brnení cítila jeho chlad.

„Nie.“

Členovia jej jednotky zareagovali šomraním, no zaradili sa za Bobbie a pod jej velením sa v nízkej gravitácii pomaly šuchtali okolo kupoly. Okrem Hillmana a Trvisa mala na tejto konkrétnej hliadke v skupine aj jedného zelenáča menom Gourab. A hoci strávil medzi

pechotou tak minútu a pol, šomral lenivým prízvukom obyvateľov Valles Marineris rovnako nahlas ako ostatní dvaja.

Nemohla im to vyčítať. Bola to zbytočná práca. Len aby sa marťanskí vojaci na Ganymede nenudili. Keby sa Zem rozhodla, že si Ganymedes privlastní, štyria pešiaci pri skleníkovej kupole by ju nezastavili. Na orbite stáli v napätej patovej situácii desiatky zemských a marťanských lodí a pozemné jednotky by na vypuknutie bojov upozornilo až planetárne bombardovanie.

Kupola po jej ľavici merala na výšku takmer pol kilometra. Trojuholníkové sklenené panely delili ligotavé podpery farby mede, vďaka ktorým stavba pripomínala obrovskú Faradayovu klietku. Bobbie v skleníkových kupolách nikdy nebola. Vyslali ju sem z Marsu v rámci posilnenia marťanskej prítomnosti v oblasti vonkajších planét a hliadkovala na povrchu takmer od príchodu. Z Ganymedu poznala len prístav, malú základňu pechoty a ešte menšiu základňu, ktorá pre ňu momentálne bola domovom.

Cestou okolo kupoly sledovala nezaujímavú krajinu. Ganymedes sa menil len pri katastrofických udalostiach. Povrch tvorili zväčša kremičitanové horniny a vodný ľad o niekoľko stupňov teplejší ako vesmír. Kyslíková atmosféra bola taká riedka, že by sa dala pomýliť s priemyselným vákuom. Ganymedes nečelil erózii ani vplyvom počasia. Menil sa vďaka skalám, ktoré naň padali z vesmíru, alebo keď sa teplá voda z tekutého jadra predrala na povrch a dočasne vznikli jazerá. Ani jedno z toho sa nestávalo často. Doma na Marse vyzerala krajina vďaka vetru a prachu hodinu čo hodinu inak. Tu kráčala po stopách, ktoré vyšliapala včera, predvčerom, predpredvčerom. A keby sa sem nikdy nevrátila, tie stopy by ju prežili. Premýšľala, že je to tak trochu desivé.

Inokedy plynulé syčanie a búchanie jej brnenia s posilňovačmi sily začalo prerušovať rytmické vrzganie. Zvyčajne displej v prilbe vypínala. Zahltil človeka toľkými informáciami, až videl všetko, len nie to, čo mal priamo pred sebou. Teraz ho však zapla a pomocou žmurkania a pohybov očí prešla na obrazovku s diagnostikou. Žltá kontrolka ju varovala, že regulátoru ľavého kolena dochádza hydraulická kva-

palina. Musela odniekiaľ vytekať, no pomaly, pretože brnenie nedokázalo dieru nájsť.

„Chlapi, počkajte chvíľku,“ požiadala. „Hilly, nemáš v batohu hydraulickú kvapalinu navyše?“

„Mám,“ odvetil Hillman a okamžite ju začal vyťahovať.

„Strekol by si mi trochu do ľavého kolena?“

Kým pred ňou Hillman čupel a pracoval na jej brnení, Gourab a Travis začali debatovať o niečom, čo znelo ako šport. Bobbie prestala počúvať.

„Toto brnenie je predpotopné,“ poznamenal Hillman. „Mala by si ho vymeniť za novšie. Takéto veci sa ti budú stávať čoraz častejšie.“

„Hej, mala by som,“ uznala Bobbie. Nebolo to však také ľahké. Bobbie sa so svojou postavou do štandardného modelu nezmestila, a kedykoľvek požiadala o brnenie na mieru, robili jej v pechote zo života peklo. Merala niečo cez dva metre, čiže iba o trochu viac ako priemerný Marťan, no vďaka polynézskym predkom vážila v plnej gravitácii viac než sto kíl. Nič z toho netvoril tuk – stačilo, aby čo i len prešla cez posilňovňu, a jej svaly sa už nafukovali. Ako vojačka pravidelne cvičila.

Brnenie, ktoré teraz mala na sebe, bolo za dvanásť rokov v aktívnej službe prvé, ktoré jej skutočne sedelo. A hoci sa na ňom začínal podpisovať jeho vek, údržba bola jednoduchšia ako prosíkanie o nové.

Hillman si odkladal nástroje, keď Bobbie zapraskala vysielacia.

„Základňa štyri volá oddiel jeden. Ozvite sa, oddiel.“

„Potvrdzujem, štvorka,“ odpovedala Bobbie. „Tu oddiel jeden. Počúvam.“

„Oddiel jeden, kde ste? Máte polhodinové meškanie a niečo sa tu dosralo.“

„Prepáčte, štvorka, mali sme technické problémy,“ odvetila Bobbie. Zaujímalo ju, čo také sa mohlo dosrať, ale nie až tak, aby sa na to pýtala na verejnej linke.

„Okamžite sa vráťte na základňu. Na základni Spojených národov sa strieľa. Uzatvárame oblasť.“

Bobbie chvíľu trvalo, kým tie slová pochopila. Videla, ako na ňu jej muži hľadajú a z tváří im srší zmätok a strach.

„Ehm, Pozemšťania začali strieľať?“ vypadlo z nej napokon.

„Zatiaľ nie na nás, ale začali. Pohnite zadkom a vráťte sa sem.“

Hillman vstal. Bobbie ohla koleno a na diagnostickej obrazovke zasvietila zelená. Hillymu vďačne kývla hlavou a potom prikázala: „Poklusom v klus naspäť na základňu. Ideme.“

Bobbie a jej jednotku od základne stále delilo pol kilometra, keď bol vyhlásený všeobecný poplach. Displej v jej brnení sa automaticky rozsvietil a prepol do bojového módu. Senzory začali hľadať nepriateľov a napojili sa na jeden zo satelitov, aby mala k dispozícii mapu oblasti. Zacítila štuknutie, keď sa zbraň zabudovaná do pravej ruky brnenia prepla do palebného módu.

Vypuknutie orbitálneho bombardovania by sprevádzalo tisíc varovaní, no aj tak pozrela na oblohu. Žiadne záblesky ani stopy po strelách. Len obrovský Jupiter.

Bobbie vyrazila dlhými klusavými krokmi k základni. Jej jednotka ju bez slova nasledovala. Človek s výcvikom na používanie brnenia s posilňovačmi sily mohol v nízkej gravitácii rýchlo odbehnúť veľké vzdialenosti. O pár sekúnd za oblúkom kupoly zazreli základňu a o ďalších pár sekúnd aj dôvod poplachu.

Na marťanskú základňu útočili vojaci Spojených národov. Dlhoročná studená vojna prechádzala do horúceho konfliktu. Niekde hlboko pod chladnými reakciami, ktoré si osvojila vďaka tréningu a disciplíne, zacítila prekvapenie. Neverila, že tento deň nadíde.

Zvyšok jej čaty stál pred základňou v palebnej línii nasmerovanej na pozíciu Spojených národov. Nieкто riadil Jódžinbóa, štvor metrového bojového robota, ktorý sa týčil nad ostatnými vojakmi ako obrnený bezhlavý obor a masívnym guľometom pomaly zamieraval blížiacich sa vojakov Zeme. Vojaci Spojených národov plynulo a v plnej rýchlosti zdolávali dva a pol kilometra medzi základňami.

Prečo všetci mlčia? začudovala sa Bobbie. Jej čata bola strašidelne ticho.

A potom, práve keď jej jednotka dorazila k palebnej línii, jej brnenie so zapípaním oznámilo, že zaznamenáva rušenie. Stratila spojenie so satelitom a mapa oblasti zmizla. Hlásenia o životných funkciách a stave vybavenia členov jej tímu zhasli, keď sa spojenie s ich brneniami prerušilo. Slabé šumenie vysielacky stíchlo a ju obklopilo ešte znepokojivejšie ticho.

Gestami prikázala tímu, aby zaujal pozície na pravom krídle, a potom vyrazila po línii k poručíkovi Givensovi, svojmu veliacemu dôstojníkovi. Zazrela jeho brnenie priamo v strede línii, takmer pod Jódžinbóm. Dobešla k nemu a priložila prilbu k tej jeho.

„Doriti, čo sa deje?“ zakričala.

Podráždene na ňu pozrel a zakričal: „Netuším. Nemôžeme im povedať, aby sa stiahli, pretože nás rušia, a naše vizuálne varovania ignorujú. Ešte predtým, ako vypadlo spojenie, som dostal povolenie strieľať, ak sa priblížia na pol kilometra od nás.“

Bobbie mala stovky ďalších otázok, no jednotkám Spojených národov chýbalo k prekročeniu päťstometrovej hranice len pár sekúnd, takže sa rozbehla držať pravé krídlo so svojou jednotkou. Cestou prikázala brneniu spočítat prichádzajúce jednotky a označiť ich za nepriateľské. Brnenie oznámilo, že našlo sedem cieľov. Menej ako tretina vojakov na základni Spojených národov.

Nedáva to zmysel.

Nechala brnenie, nech jej na obrazovke vyznačí päťstometrovú hranicu. Nepovedala svojim chlapcom, že je to palebná zóna. Nemusela. Spustia paľbu zarovno s ňou aj bez toho, aby vedeli prečo.

Vojaci Spojených národov dorazili do kilometrovej vzdialenosti, no stále nepadol jediný výstrel. Blížili sa v rozptýlenej formácii, šiesti v nepravidelnom rade vpredu, siedmy zhruba sedemdesiat metrov za nimi. Displej v brnení jej automaticky vybral za cieľ postavu úplne vľavo, ktorá k nej bola najbližšie. Niečo sa jej však nepozdávalo, a tak zrušila automatickú voľbu, vybrala si ako cieľ postavu vzadu a prikázala brneniu, aby jej ju priblížil.

Malá postava v jej zamieriavaci sa zrazu zväčšila. Zacítla, ako jej po chrbte prešli zimomriavky, a priblížila si ju ešte viac.

Postava, ktorá prenasledovala šesť vojakov Spojených národov, nemala oblečený skafander. Takisto sa nedalo tvrdiť, že ide o človeka. Jej pokožku pokrývali chitínové pláty pripomínajúce veľké čierne šupiny. Mala obrovskú hrôzostrašnú hlavu, pokojne aj dvakrát takú veľkú ako ľudská, a plnú zvláštnych výrastkov.

No najdesivejšie boli jej ruky. Na jej telo boli priveľké a na svoju hrúbku pridlhé, ako ruky z detských nočných môt. Ruky trola pod posteľou alebo čarodejnice vkrádajúcej sa oknom. Postava ich neprestajne maniakálne našahovala a šmátrala nimi pred sebou.

Zemské jednotky neútočili. Ustupovali.

„Strieľajte na tú vec, čo ich naháňa,“ vykrikla Bobbie do prázdna.

Ešte než vojaci prekročili polkilometrovú líniu, po ktorej by Martania spustili paľbu, tvor ich dobehol.

„Och, doriti,“ zašepkala Bobbie. „Doriti.“

Tvor schmatol veľkými rukami jedného z vojakov a roztrhol ho na dvoje ako papier. Titánovo-keramické brnenie sa poddalo rovnako ľahko ako telo vnútri a ľad zasypali kúsky techniky a mokré ľudské vnútornosti. Zvyšní piati vojaci sa rozbehli ešte rýchlejšie, no vraždiace monštrum, ktoré ich naháňalo, takmer nespomalilo.

„Strieľajte, strieľajte, strieľajte!“ kričala Bobbie a spustila paľbu. Vďaka svojmu výcviku a technológiám v bojovom brnení sa menila na extrémne efektívny stroj na zabíjanie. Len čo potiahla spúšť zabudovanej zbrane, na tvora rýchlosťou viac než tisíc metrov za sekundu vystrelil prúd dvojmilimetrových prierazných nábojov. V priebehu necelých sekundy vypálila päťdesiat nábojov. Tvor bol zhruba veľkosti človeka, pohyboval sa relatívne pomaly a bežal rovno. Zameriavací systém jej vďaka zabudovanej balistickej korekcii umožňoval zasiahnuť predmet veľkosti softbalovej loptičky pohybujúci sa nadzvukovou rýchlosťou. Každý náboj, ktorý na tvora vypálila, trafil.

Nezáležalo na tom.

Náboje ním preleteli a pravdepodobne cestou cez jeho telo ani výraznejšie nespomalili. Z každej výstupnej rany vystreľovali na

sneh namiesto krvi čierne vlákna. Pripadala si, akoby strieľala do vody. Rany sa zatvárali takmer rýchlejšie ako vznikali; o zásahoch svedčila iba stopa čiernych vlákien za tvorom.

A potom dobehol druhého zemskeho vojaka. Namiesto toho, aby ho roztrhal ako toho predošlého, sa zatočil a vrhol plne ozbrojeného Pozemšťana – ktorý pravdepodobne vážil viac než päťsto kíl – k Bobbie. Displej v jej prilbe vojaka sledoval na ceste k oblohe a ochotne ju informoval, že tvor ho nevrhol *k* nej, ale *na* ňu. Veľmi plochou trajektóriou. Čiže rýchlo.

Uskočila tak rýchlo, ako jej to objemné brnenie dovolilo. Nešťastný vojak Spojených národov trafil Hillmana, ktorý stál pri nej, a vzápätí sa obaja smrteľnou rýchlosťou odrážali od ľadu.

Kým sa obrátila späť k tvorovi, stihol zabiť ďalších dvoch vojakov.

Celá marťanská línia vrátane Jódžinbóa aj s jeho veľkým guľometom naň spustila paľbu. Dvaja zvyšní vojaci zo Zeme sa rozdelili a bežali šikmo od tvora, aby svojim marťanským náprotivkom otvorili palebnú líniu. Tvora zasiahli stovky, tisíce nábojov. Jeho telo sa zahojilo bez toho, aby prestal upalovať plnou rýchlosťou. Keď neďaleko od neho vybuchla strela z Jódžinbóvho guľometu, sotva spomalil.

Bobbie vyskočila na nohy a pridala sa k paľbe, veľa však nezmohla. Tvor vrazil do marťanskej línie a mihnutím oka zabil dvoch vojakov. Jódžinbó sa šmykom uhol, oveľa obratnejšie, ako by človek od takejto veľkého stroja čakal. Bobbie predpokladala, že ho riadi Sa'id. Chvatal sa, že s veľkým robotom by vedel tancovať tango, keby chcel. Ani to však nepomohlo. Sa'id ešte ani nestihol namieriť guľomet na výstrel z bezprostrednej blízkosti, keď tvor vybehol na robota, chytil dvierka pilotskej kabíny a vytrhol ich z pántov. Vyšklbol Sa'ida z pásov v kokpíte a vyhodil ho do šesťdesiatmetrovej výšky.

Ostatní vojaci začali strieľajúc ustupovať. Bez vysieláčiek nemali ústup ako koordinovať. Bobbie si uvedomila, že spolu s ostatnými beží ku kupole. Malá a vzdialená časť jej mysle, ktorá nepanikárila, jej vravela, že sklenenno-kovová kupola ju pred niečím, čo dokáže roztrhať ozbrojeného muža alebo zničiť deväťtonového robota, neochráni. Zároveň si uvedomovala, že snaha potlačiť hrôzu je márna.

Keď našla vstup do kupoly, ostal s ňou len jeden vojak. Gourab. Takto zblízka mu cez priezor zo spevneného skla videla do tváre. Kričal niečo, čo nepočula. Chcela sa nakloniť a priložiť svoju prilbu k jeho, keď ju zhodil na chrbát a ona spadla na ľad. Búchal po ovládaní dverí pästou v kovovej rukavici, snažil sa prebiť dnu, keď ho tvor chytil a jedným lenivým mávnutím mu strhol prilbu. Gourab sa na okamih s tvárou vo vákuu zarazil, žmurkal, ústa mal otvorené a nehlučne kričal; potom mu tvor odtrhol hlavu rovnako ľahko ako prilbu.

Otočil sa a pozrel sa na Bobbie, ktorá stále ležala na chrbte.

Zblízka videla, že má jasnomodré oči. Žiarivé, elektricky modré. Krásne. Zdvihla zbraň a držala spúšť pol sekundy, kým si uvedomila, že jej už dávno došla munícia. Tvor pozrel na jej zbraň s výrazom, o ktorom by prisahala, že je to zvedavosť, potom sa jej pozrel do očí a naklonil hlavu nabok.

Je to tu, pomyslela si. Zomriem a ani nebudem vedieť, kto a prečo ma zabil. Smrť, s tým by sa zmierila. Smrť bez akýchkoľvek odpovedí však pôsobila príšerne kruto.

Tvor vykročil k nej, potom zastal a striasol sa. Z pásu mu vyrástol ďalší pár rúk, ktorý sa vo vzduchu krútil ako chápadlá. Jeho hlava, už aj tak ohavná, spuchla. Modré oči žiarili rovnako jasne ako svetlá v kupolách.

A potom vybuchol v ohnivej guli, ktorá ju odhodila po ľade, a ona vrazila do nízkeho kopca s takou silou, až nárazový gél v jej brnení stuhol a uväznil ju na mieste.

Ležala na chrbte a strácala vedomie. Na nočnej oblohe nad ňou sa začalo blýskať svetlo. Lode na orbite na seba strieľali.

Zastavte paľbu, vyslala myšlienku do temnoty. Ustupovali. Zastavte paľbu. Jej vysielacia stále nefungovala, jej brnenie nereagovalo. Nemala im ako povedať, že vojaci Spojených národov neútočili.

Ani že útočilo niečo iné.

DRUHÁ KAPITOLA: HOLDEN

KÁVOVAR SA ZNOVA POKAZIL.

Znova.

Jim Holden ešte niekoľkokrát stlačil červené tlačidlo na prípravu kávy. Vedel, že nebude fungovať, no nemohol si pomôcť. Obrovský naleštený kávovar, určený na prípravu kávy pre celú posádku marťanskej vojenskej lode, odmietal pripraviť jediný pohár. Alebo čo i len zavrčať. Neodmietal iba pripravovať kávu, odmietal sa o to čo i len *pokúsiť*. Holden, ktorému sa v spánkoch začínala ozývať bolesť hlavy z nedostatku kofeínu, zatvoril oči a na najbližšom nástennom paneli stlačil tlačidlo na aktivovanie lodného interkomu.

„Amos,“ hlesol.

Interkom nefungoval.

Celé mu to pripadalo čoraz absurdnejšie a stlačil tlačidlo interkomu ešte niekoľkokrát. Nič. Otvoril oči a zbadal, že ani jedno svetlo na paneli nesvieti. Potom sa otočil a zbadal, že nesvietia ani svetlá na chladničke a rúrach. Nešlo len o kávovar; otvorene sa vzbúrila celá kuchyňa. Holden pozrel na meno lode, Rocinante, ktoré nedávno namaľovali na kuchynskú stenu, a spýtal sa: „Zlatko, prečo mi ubližuješ, keď ťa mám tak rád?“

Vytiahol príručný terminál a zavolať Naomi.

Po chvíli konečne zdvihla: „Ehm, áno?“

„Kuchyňa nefunguje, kde je Amos?“

Odmĺka. „Voláš mi z kuchyne? Aj keď sme na tej istej lodi? Bolo ti zaťažko spraviť ten krok k panelu?“

„Ani panel v kuchyni nefunguje. Keď som povedal, že *kuchyňa nefunguje*, tak som nezveličoval. Myslel som tým, že ani jedno zariadenie v kuchyni nefunguje. Zavolať som ti, pretože so sebou nosíš terminál a Amos ho takmer nikdy nemá. A tiež preto, že mne nikdy nepovie, na čom pracuje, ale tebe to povie vždy. Takže kde je Amos?“

Naomi sa zasmiala. Ten zvuk bol krásny a vždy mu spoľahlivo vyčaril úsmev na tvári. „Vravel, že pôjde prerobiť nejaké rozvody.“

„Ty tam hore prúd máš? Prišli sme o kontrolu nad loďou a snažíte sa vymyslieť, ako mi to povedať?“

Holden začul z Naominej strany ťukanie. Pri práci si hmkala.

„Nie,“ odvetila. „Vyzerá to tak, že jediná oblasť bez prúdu je kuchyňa. A Alex vraví, že do hodiny vypukne boj s vesmírnymi pirátmi. Nechceš prísť do operačného strediska a zabojsovať si s pirátmi?“

„Nemôžem bojovať s pirátmi bez kávy. Idem nájsť Amosa,“ vyhlásil Holden, ukončil hovor a terminál vrátil do vrečka.

Presunul sa k rebríku, ktorý sa tiahol po kýle lode, a privolať výťah. Utekajúca pirátska loď nedokázala dlhodobo vyvíjať viac ako 1 g, takže Holdenov pilot Alex Kamal letel záchytným kurzom s 1,3 g. Pri viac ako 1 g bolo používanie rebríka nebezpečné.

O pár sekúnd sa poklop s rinčaním otvoril a výťah mu s tenkým zaškrípaním zastal pri nohách. Nastúpil naň a ťukol na tlačidlo strojovne. Výťah sa začal pomaly plaziť dole šachtou, poklopy pred ním sa cestou otvárali a znova zatvárali.

Amosa Burtona našiel v dielni, o palubu nad strojovňou. Na pracovnom stole pred sebou mal napoly rozložené komplikované zariadenie a pracoval na ňom so spájkovačkou. Mal oblečenú sivú kombinézu, ktorá mu bola o niekoľko čísel menšia. Pri pohybe sa mu na širokých pleciach napínala a na chrbte mala stále vyšité pôvodné meno lode Tači.

Holden zastavil výťah a oznámil: „Amos, kuchyňa nefunguje.“

Amos netrpezlivo mávol jednou hrubou rukou bez toho, aby prerušil prácu. Holden čakal. Amos spájkoval ešte niekoľko sekúnd, potom konečne nástroj odložil a otočil sa.

„Hej, nefunguje, pretože som z nej vybral tohto hajzlíka,“ odvetil a ukázal na zariadenie, ktoré spájkoval.

„Môžeš ho vrátiť naspäť?“

„Nie, aspoň nie zatiaľ. Ešte nie som hotový.“

Holden si vzdychol. „Museli sme znefunkčniť kuchyňu, aby si to opravil, tesne pred bojom s krvilačnými vesmírnymi pirátmi? Pretože ma fakt začína bolieť hlava a rád by som si dal pohár kávy, predtým ako, veď vieš, pôjdeme do bitky.“

„Áno, bolo to dôležité,“ odvetil Amos. „Mám ti vysvetliť prečo? Alebo ma budeš brať za slovo?“

Holden prikývol. Hoci mu práca v zemskej lodstve nechýbala, občas si nostalgicky zaspomínal na rešpekt k nadriadeným. Na Rocinantovi mal titul *kapitán* oveľa nejasnejšiu definíciu. Prerábanie rozvodov bola Amosova práca a vždy odmietal Holdena informovať, že sa do nej ide pustiť.

Holden nenalieval.

„Dobre,“ uznal. „Ale bol by som rád, keby si ma nabudúce vopred varoval. Bez kávy bývam nevrlý.“

Amos sa naňho uškrnul a napravil si čapicu na takmer holej hlave.

„Kurňa, kapitán, stačilo povedať,“ prehodil, načiahol sa za seba a nadvihol zo stola obrovskú kovovú termosku. „Spravil som núdzové zásoby, kým som kuchyňu vypol.“

„Amos, ospravedlňujem sa za všetko škaredé, čo som si o tebe práve teraz myslel.“

Amos nad tým mávol rukou a vrátil sa k práci. „Vezmi si ju. Ja som si už nalial.“

Holden sa vrátil na výťah a vyviezol sa do operačného strediska, pričom zvieral termosku oboma rukami ako záchranné koleso.

Naomi sedela pri ovládacom paneli so senzormi a komunikačnými systémami a dozerala na prenasledovanie utekajúcich pirátov. Holden si okamžite všimol, že sú oveľa bližšie ako podľa posledného odhadu. Pripútal sa ku kreslu pri bojovej stanici. Otvoril neďalekú skrinku, a keďže dospel k záveru, že onedlho budú letieť s nízkou gravitáciou alebo bez použitia motora, vytiahol si na kávu banku.

Keď do nej kohútikom termosky nalieval kávu, poznamenal: „Blížime sa fakt rýchlo. Čo sa stalo?“

„Pirátska loď po prvotnom zrýchlení 1 g trochu spomalila. Na pár minút klesla na pol g a pred minútou prestala zrýchľovať úplne. Počítač tesne predtým zaznamenal fluktuácie vo výkone motora, takže si myslím, že sme na nich šli príliš rýchlo.“

„Pokazila sa im loď?“

„Pokazila sa im loď.“

Holden si poriadne odpil z banky a popáčil si pri tom jazyk, no netrápilo ho to.

„Kedy ich dobehneme?“

„Do piatich minút. Alex čakal s brzdením, kým nebudeš tu a pripútaný.“

Holden poklopka po tlačidle interkomu na komunikačnom paneli a povedal: „Amos, pripútaj sa. O päť minút sa stretneme so záporákmi.“ Potom prepol na kanál do kokpitu a spýtal sa: „Alex, ako to vyzerá?“

„Myslím, že sa im pokazila loď,“ odvetil Alex lenivým prízvukom človeka z Valles Marineris.

„To je záver, ku ktorému sme dospeli aj my,“ pritakal Holden.

„Pokazená loď človeku utekanie trochu sťaží.“

Valles Marineris pôvodne osídlili Číňania, obyvatelia východnej Indie a Texasania. Alex zdedil tmavú pokožku a havranie vlasy po predkoch z východnej Indie. Holdena, ktorý pochádzal zo Zeme, vždy zvláštne zmiatlo, keď počul texaské zaťahovanie z úst človeka, ktorý by mal podľa neho hovoriť s pandžábskym prízvukom.

„A nám uľahčí život,“ prehodil Holden a zapol ovládací panel na bojovej stanici. „Relatívne zastaň desať kilometrov od nich. Zameriam ich laserom a zapnem obranné delá. Otvor hlavne. Nemáme dôvod nevyzerať tak desivo, ako sa len bude dať.“

„Rozumiem, šéfe,“ odpovedal Alex.

Naomi sa aj s kreslom otočila a usmiala sa naňho. „Bojujeme s vesmírnymi pirátmi. Aké romantické.“

Holden si nemohol pomôcť a úsmev jej opätoval. Dokonca aj v kombinéze marťanského lodného dôstojníka, ktorá bola na jej vysokú a štíhlu pásanskú postavu o tri veľkosti menšia a o päť veľkostí širšia, mu pripadala nádherná. Dlhé kučeravé vlasy mala stiahnuté do nepoddajného chvosta na temene. V jej tvári sa očarujúco miešali ázijské, juhoamerické a africké črty, čo bolo nezvyčajné dokonca aj na kultúrnu zmes v Páse. Pozrel na svoj odraz hnedovlasého chlapca z montanskej farmy na tmavej obrazovke a v porovnaní s ňou sa cítil veľmi obyčajne.

„Vieš, ako mám rád čokoľvek, čo označíš za ‚romantické‘,“ prehodil. „Ale obávam sa, že v tomto nezdieľam tvoje nadšenie. Začali sme so záchranou slnečnej sústavy pred hrozivou mimozemskou hrozbou. A teraz toto?“

Holden poznal len jedného policajta, aj to len krátko. Počas dlhého a nepríjemného sledu katastrof, ktorý sa teraz v krátkosti označoval ako Eroský incident, dočasne spojil sily s vychudnutým, šedivým, zlomeným mužom menom Miller. V čase, keď sa spoznali, sa Miller už otočil chrbtom svojej práci a fanaticky pátral po stratenej osobe.

Nikdy sa vyslovene nespriatelili, ale podarilo sa im zastaviť korporáciu plnú sociopátov, predtým ako skoncovala s ľudskou rasou pomocou mimozemskej zbrane, ktorú všetci v dejinách ľudstva omylom pokladali za mesiac Saturnu. Minimálne z tohto hľadiska bolo ich partnerstvo úspešné.

Holden šesť rokov slúžil ako lodný dôstojník. Videl ľudí umierať, ale len na obrazovke radaru. Na Erose videl zomrieť tisícky ľudí, zblízka a príšernými spôsobmi. Niekoľkých sám zabil. Dávka radiácie, ktorou tam bol ožiarený, znamenala, že musel stále brať lieky na potlačenie rôznych druhov rakovín, ktoré mu neustále bujneli v tkanivách. Aj tak však neskončil tak zle ako Miller.

Vďaka Millerovi totiž mimozemská infekcia pristála namiesto Zeme na Venuši. Nezabilo ju to. Nech jej zmätený program vyvádza čokoľvek, stále s tým pod hustými mrakmi planéty pokračoval, a zatiaľ nikto nedokázal vyvodiť výstižnejší vedecký záver ako: *Hmm. Divné.*

Starý unavený detektív z Pásu prišiel pri záchrane ľudstva o život.

Holden po záchrane ľudstva začal pracovať pre Alianciu vonkajších planét a prenasledovať pirátov. Dokonca aj v tie zlé dni si vrazil, že je na tom lepšie.

„Kontakt o tridsať sekúnd,“ oznámil Alex.

Holden sa vrátil duchom do prítomnosti a zavolať do strojojne. „Si pripútaný, Amos?“

„Áno, kapitán. Som pripravený. Skús mi moju krásku nerozstrielať.“

„Dnes sa vôbec strieľať nebude,“ zamrmlal Holden, keď vypol spojenie. Naomi ho počula a spýtavo zdvihla obočie. „Naomi, komunikačný systém. Chcem zavolať našim kamošom tam vonku.“

O sekundu sa mu na paneli zjavilo ovládanie. Na pirátsku loď namieril laserový lúč a čakal, kým sa kontrolka rozžiarí nazeleno. Keď sa to stalo, povedal: „Neznáma ľahká nákladná loď, tu kapitán James Holden z raketovej fregaty Aliancie vonkajších planét Rocinante. Prosím, odpovedzte.“

V headsete počul okrem tichého statického šumu v pozadí iba ticho.

„Ludia, pozrite, nemusíme sa tu naťahovať. Viem, že viete, kto som. Zároveň viem, že ste pred piatimi dňami zaútočili na potravinovú nákladnú loď Somnambula, znefunkčnili jej motory a ukradli jej šesťtisíc kíľ proteínov a všetok vzduch. Čo je prakticky všetko, čo o vás potrebujem vedieť.“

Ďalšie statické ticho.

„Takže vec sa má takto. Nebaví ma sledovať vás a nedovím vám zdržovať, kým opravíte svoju pokazenú loď a vyrazíme na ďalšie kolo naháňačky. Ak v priebehu nasledujúcich šesťdesiatich sekúnd nevyšlete signál, že sa úplne a totálne vzdávate, vystrelím na vás pár torpéd s vysokovýkonnými plazmovými hlavicami a rozmetám vašu loď na žiarivý prach. Potom sa vrátim domov a dobre si v noci pospím.“

Ticho konečne prerušil chlapec, ktorý znel príliš mlado, aby sa už uchýlil k životu piráta.

„To nemôžete. AVP nie je skutočná vláda. Nemôžete nám legálne spraviť nič, tak páľte do piče,“ odvrkol hlas na pomedzí pubertálneho pišťania.

„Vážne? Nič lepšie nemáte?“ prehodil Holden. „Pozrite, na chvíľu sa vykašlite na debatu o tom, čo je tu legálne a čím sa vyznačuje vládny orgán. Pozrite sa na ladarové informácie o mojej lodi. Vy ste na kolene zbúchaná ľahká nákladná loď, na ktorú niekto privaril podomácky vyrobené gaussové delo, ja mám supermoderný marťanský torpédový bombardér, ktorý by bol schopný roztaviť aj menší mesiac.“

Hlas na druhom konci neodpovedal.

„Ludia, ak ma aj neuznávajú ako oficiálneho vládneho činiteľa, mohli by sme sa zhodnúť aspoň na tom, že vás môžem kedykoľvek rozmetať?“

Na linke sa naďalej tiahlo ticho.

Holden si vzdychol a pošúchal si koreň nosa. Bolest' hlavy aj napriek kofeínu odmietala poľaviť. Spojenie s pirátskou loďou nepre-rušoval a spojil sa s kokpitom.

„Alex, prestrel' tú loď krátkou dávkou z predného obranného dela. Mier na strednú časť.“

„Počkajte!“ zajačal chalan z druhej lode. „Vzdávame sa! *Kriste!*“

Holden sa po niekoľkých dňoch letu so zrýchlením pôžitkársky natiahol v nulovej gravitácii a sám pre seba sa usmial. Presne ako vravel, *dnes sa vôbec strieľať nebude*.

„Naomi, vysvetli našim priateľom, ako ti majú odovzdať diaľkové ovládanie nad svojou loďou, a poďme ich prenechať tribunálom AVP na Tychu. Alex, keď opraví motory, naplánuj spätnú cestu s príjemnou polovičnou gravitáciou. Budem dole v ošetrovni hľadať aspirín.“

Holden si rozopol pásy na rýchlostnom kresle a odrazil sa k reb-riku. Cestou mu zapípal príručný terminál. Volal mu Fred Johnson, formálny vodca AVP a ich osobný patrón z výrobnéj stanice korporácie Tycho, ktorá teraz zároveň slúžila ako de facto veliteľstvo AVP.

„Čau, Fred, chytili sme našich nezbedných pirátov. Berieme ich so sebou na súd.“

Na Fredovej veľkej tmavej tvári sa zjavil úsmev. „Aká zmena. Už ťa nebaví rozmetať ich na kúsky?“

„Nie, len sme konečne našli takých, ktorí nám uverili, keď som sa tým vyhráždal.“

Fredov úsmev vystriedal zamračený výraz. „Počuj, Jim, to nie je dôvod, prečo ti volám. Potrebujem, aby ste sa čo najrýchlejšie vrátili na Tycho. Na Ganymede sa niečo deje...“

TRETIA KAPITOLA: PRAX

PRAXIDIKE MENG stál vo dverách skleníka so sadenicami, pozeral na polia s jemne sa kolísajúcimi lístkami, takými zelenými, až pôsobili takmer čierno, a panikáril. Klenula sa nad ním kupola, tmavšia, ako by mala byť. Svietidlá pre rastliny nesvietili a zrkadlá... Na zrkadlá teraz nemohol myslieť.

Mihotanie bojujúcich lodí pripomínalo poruchy na lacnej obrazovke, farby a pohyby, ktoré tam nemali čo robiť. Znamenie, že niečo sa naozaj pokazilo. Oblizol si pery. Niečo sa s tým muselo dať robiť. Nejak sa museli dať zachrániť.

„Prax,“ naliehala Doris. „Musíme ísť. Hneď.“

Glycine kenon, vrchol poľnohospodárskej botaniky s využitím minimálneho množstva zdrojov, odroda tak výrazne modifikovanej sóje, až sa dala pokladať za celkom nový druh, predstavovala posledných osem rokov jeho života. Spôsobila, že jeho rodičia ešte nikdy nevideli svoju vnučku naživo. Prispela k rozpadu jeho manželstva. Videl na poliach osem nebadane odlišných odrôd genetiky modifikovaných chloroplastov, ktoré sa pokúšali predbehnúť tie ostatné v počte vyprodukovaných proteínov na fotón. Triasli sa mu ruky. Bolo mu na vracanie.

„Máme možno tak päť minút, kým dopadne,“ varovala ho Doris. „Musíme sa evakuovať.“

„Ja ho nevidím,“ namietol Prax.

„Blíži sa tak rýchlo, že keď ho uvidíš, neuvidíš ho. Všetci ostatní už odišli. Sme poslední. Nastúp do výťahu.“

Veľké orbitálne zrkadlá odjakživa predstavovali jeho spojencov a osvetľovali jeho polia ako stovka bledých slŕnk. Nemohol uveriť, že ho zradili. Bola to šialená predstava. Zrkadlo, ktoré sa rútilo k povrchu Ganymedu – k jeho skleníku, k jeho sóji, k jeho životnému dielu – to nerobilo úmyselne. Bolo obeťou príčiny a následku, ako to už v živote býva so všetkým.

„Ja idem,“ vyhlásila Doris. „Ak budeš o štyri minúty tu, zomrieš.“

„Počkaj,“ vyhrkol Prax. Rozbehol sa do kupoly. Pri okraji najbližšieho poľa sa hodil na kolená a hrabol do bohatej čiernej pôdy. Voňala ako dobré pačuli. Prsty zaboril tak hlboko, ako sa dalo, a ovinul ich okolo koreňového balu. Vytiahol ruky aj s malou krehkou rastlinkou.

Doris stála v priemyselnom výťahu, pripravená na zostup do jaskýň a tunelov stanice. Prax vyšprintoval k nej. Keď teraz chránil rastlinku, kupola zrazu pôsobila príšerne nebezpečne. Preletel cez dvere a Doris stlačila tlačidlo na ovládacom paneli. Široká kovová výťahová komora sa šklbla, zatriasla a začala klesať. Bežne by sa ňou prepravovala ťažká technika: kultivátor, traktor, tony humusu zo staničných recyklátorov. Teraz sa v nej viezli iba traja pasažieri: Prax, ktorý sedel v tureckom sede na zemi, sadenica sóje, ktorá sa kývala v jeho lone, a Doris, ktorá si hrýzla do spodnej pery a hľadela na svoj príručný terminál. Výťah mu pripadal priveľký.

„To zrkadlo by mohlo minúť,“ podotkol.

„Mohlo. Ale je to tisícristo ton skla a kovu. Tlaková vlna bude veľká.“

„Kupola to možno vydrží.“

„Nie,“ povedala a Prax sa s ňou prestal rozprávať.

Výťah hučal a rachotil, klesal hlbšie pod ľad na povrchu, vkĺzal do siete tunelov, ktoré tvorili telo stanice. Vo vzduchu páchli vykurovacie články a priemyselné mazivá. Prax ani teraz nemohol uveriť, že to spravili. Nemohol uveriť, že tí hajzli z armády po sebe naozaj začali strieľať. Nikto predsa nemohol byť taký krátkozraký. Ibaže očividne bol.

Posledných pár mesiacov od rozpadu zemsko-marťanskej aliancie prežil najprv v ustavičnom, zžieravom strachu, potom v opatrnej

nádeji a napokon v ľahostajnosti. Každý deň, keď Spojené národy a Martania niečo nerozpútali, mu po troškách dokazoval, že nič ani nerozpútajú. Uveril, že situácia je stabilnejšia, ako sa zdá. Ak sa zhorší a vypukne otvorená vojna, nebude to tu. Z Ganymedu prichádzalo jedlo. Vďaka magnetosfére predstavoval najbezpečnejšiu stanicu pre vynosenie detí a pýšil sa najnižším počtom vrodených chýb a mŕtvo narodených plodov medzi vonkajšími planétami. Bol strediskom všetkého, čo ľudstvu umožnilo expandovať do slnečnej sústavy. Ich práca bola rovnako vzácna ako krehká a ľudia na vedúcich pozíciách by nikdy nedovolili, aby sem vtrhla vojna.

Doris zašomrala niečo obscénne. Prax pozrel na ňu. Prešla si rukou po riedkych bielych vlasoch, otočila sa a odpľula si.

„Nemám signál,“ vysvetlila a zdvihla terminál. „Uzamkli celú sieť.“

„Kto?“

„Staničná bezpečnosť. Spojené národy. Mars. Ako to mám vedieť?“

„Ale ak...“

Náraz pôsobil, akoby na strechu výťahu udrela obria päšť. Núdzové brzdy sa aktivovali s rachotom, od ktorého človeku zadrnčali kosti. Svetlá vypadli a na dva okamihy rýchle ako kolibričie údery srdca ich pohltila temnota. Naskočili štyri núdzové svetlá napájané batériami, ktoré vzápätí zhasli, keď bol prívod prúdu pre výťah znova obnovený. Spustila sa diagnostika kritického zlyhania: hučali motory, stoje ťukali, na diagnostickej obrazovke pribúdali kontrolné súčty, ako keď sa atlét naťahuje pred behom. Prax vstal a podišiel k ovládaciemu panelu. Senzory zo šachty hlásili minimálny atmosféricky tlak, ktorý stále klesal. Zacítil otras, keď sa niekde za nimi zatvorili tesniace dvere a vnútorný tlak začal stúpať. Vzduch zo šachty vyletel do vesmíru, skôr ako sa aktivovali núdzové systémy. Jeho kupola bola narušená.

Jeho kupola bola preč.

Priložil si ruku k ústam, neuvedomil si, že si po brade rozotiera hlinu, až kým ju nemal špinavú. Časť jeho mysle preletela všetkým, čo bolo treba spraviť, aby projekt zachránil – kontaktovať projektového manažéra z OVM-Juh, znovu vyplniť dodatky k žiadostiam

o grant, zobrať zálohy dát a znova vytvoriť genetické vzorky – zatiaľ čo iná časť bola tichá a strašidelne pokojná. Pocit, že je dvoma ľuďmi naraz – jedným rozhodnutým pristúpiť k zúfalým krokom, druhým ochromeným žiaľom –, mu pripomenul posledné týždne jeho manželstva.

Doris sa otočila k nemu, širokými perami jej šklbol vyčerpane pobavený úsmev. Podala mu ruku.

„Bolo mi potešením spolupracovať, doktor Meng.“

Výtah sa zatriasol, keď sa núdzové brzdy stiahli. Niekde oveľa ďalej došlo k ďalšiemu nárazu. Zrkadlo alebo loď. Na povrchu sa ostreľovali vojaci. Boje možno prebiehali aj hlbšie v stanici. Nemal to ako vedieť. Potriasol jej rukou.

„Doktorka Bourneová,“ povedal. „Bolo mi ctou.“

Chvíľu mlčky stáli nad hrobom svojich predošlých životov. Doris si vzdychla.

„No dobre,“ vyhlásila. „Vypadnime odtiaľto.“

Meina škôlka sa nachádzala hlboko v tele mesiaca, no stanica metra stála iba pár stoviek metrov od výtahového nákladiska a jazda netrvala ani desať minút. Alebo by to tak bolo, keby metro premávalo. Prax si v priebehu troch desaťročí života na Ganymede nikdy nevšimol, že stanice majú bezpečnostné dvere.

Štyria vojaci pred zatvorenou stanicou boli vybavení hrubým plátovým brnením s pokrúteným kamuflážovým vzorom rovnakého béžovo-ocelového odtieňa ako chodba. Držali desivo veľké samopaly a mračili sa na skupinu zhruba desiatich ľudí, ktorí sa tlačili okolo nich.

„Som v dopravnom výbore,“ vravela vysoká štíhla žena s tmavou pokožkou a každé slovo zdôrazňovala štychnutím prstom do hrudného plátu jedného vojaka. „Ak nás nenecháte prejsť, budete mať problém. Vážny problém.“

„Ako dlho nebude metro fungovať?“ spýtal sa muž. „Musím sa vrátiť domov. Ako dlho nebude fungovať?“

„Dámy a páni!“ zakričala vojačka naľavo. Mala silný hlas. Preťal ruch a mrmlanie davu, ako keď učiteľka prehluší neposlušné deti. „Kolónia je z bezpečnostných dôvodov uzavretá. Až do vyriešenia vojenskej situácie nedôjde k žiadnemu presunu medzi úrovňami s výnimkou členov povereného personálu.“

„Na čej strane ste?“ vykrikol niekto. „Ste Marťania? Na čej strane ste?“

„Dovtedy,“ ignorovala vojačka otázku, „vás žiadame o trpezlivosť. Metro bude sprístupnené, len čo bude cestovanie bezpečné. Dovtedy vás žiadame, aby ste pre vlastné bezpečie zachovali pokoj.“

Prax nevedel, že sa chystá prehovoriť, až kým nezačul vlastný hlas. Znel ufňukane.

„Moja dcéra je na ôsmej úrovni. Chodí tam do škôlky.“

„Všetky úrovne sú uzavreté, pane,“ odvetila vojačka. „Nič sa jej nestane. Musíte byť trpezlivý.“

Žena z dopravného výboru s tmavou kožou si prekrížila ruky. Prax zbadal dvoch mužov, ktorí sa odtrhli od hlúčika, vydali sa po úzkej špinavej chodbe a cestou sa rozprávali. Vzduch v starých tuneloch takto vysoko páchol po recyklátoroch – plastom, teplom a umeľými vôňami. A teraz aj strachom.

„Dámy a páni!“ zakričala vojačka. „Pre vaše vlastné bezpečie musíte zachovať pokoj a ostať na mieste, až kým nebude vojenská situácia vyriešená.“

„Čo presne tá vojenská situácia je?“ spýtala sa žena po Praxovom boku tak, že to znelo ako príkaz, aby vojaci odpovedali.

„Rýchlo sa vyvíja,“ odvetila vojačka. Prax mal pocit, že v jej hlase počuje nebezpečné brnenie. Bála sa rovnako ako všetci ostatní. Ibaže ona mala zbraň. Takže takto to nepôjde. Musel vymyslieť niečo iné. Vyrazil s posledným Glycine kenon stále v ruke preč od stanice.

Mal osem rokov, keď jeho otec odišiel z husto osídlených centier na Európe a prišiel pracovať na stavbe výskumného laboratória na Ganymede. Stavba trvala desať rokov, počas ktorých si Prax prešiel divokou pubertou. Keď sa jeho rodičia zbalili a plánovali sa presťahovať za novou prácou na asteroide s excentrickou obežnou dráhou

v blízkosti Neptúna, Prax ostal na Ganymede. Prihlásil sa na stáž medzi botanikmi, pretože si myslel, že bude môcť pestovať nelegálnu a nezdanenú marihuanu, no zistil, že s rovnakým plánom prišiel každý tretí stážista. Po štyroch rokoch, ktoré strávil hľadaním zabudnutej komory alebo opusteného tunela, ktorý už neokupoval nejaký iný nelegálny hydroponický experiment, získal dobrý prehľad o architektúre tunelov.

Kráčal po starých, úzkych chodbách z prvej fázy výstavby. Pri stenách a v baroch či reštauráciách sedeli muži a ženy s prázdnyimi, nahnevanými alebo vydesenými tvármi. Namiesto obvyklých spravodajských kanálov bežali na obrazovkách staré zábavné programy zamerané na hudbu, divadlo alebo abstraktné umenie. Neozývalo sa žiadne cinkanie prichádzajúcich správ na príručné terminály.

Pri centrálnej ventilácii našiel to, čo hľadal. Údržbárom sa niekde vždy povalovali staré elektrické skútre. Dnes ich už nikto nepoužíval. Keďže Prax patril k vyššie postaveným výskumníkom, jeho príručný terminál ho pustil cez hrdzavejúci pletivový plot. Našiel skúter s bočným vozíkom a stále napoly nabitou batériou. Na skútri nejazdil už sedem rokov. Odložil Glycine kenon do vozíka, zbehol diagnostiku a vyrazil do chodby.

Pri prvých troch rampách narazil na vojakov ako pri stanici metra. Neobťažoval sa zastavovať. Pri štvrtej, zásobovacom tuneli, ktorý viedol od skladov na povrchu smerom k reaktorom dole, nikto nestál. Zastal a skúter pod ním stíchol. Vo vzduchu sa vznášala výrazná kyslá vôňa, ktorú si nedokázal úplne zaradiť. Pomaly si všimol ďalšie detaily. Spáleninu na nástennej obrazovke, tmavú šmuhu na podlahe. Začul vzdialené pukanie a trvalo mu tri alebo štyri dlhé nádychy, kým si uvedomil, že je to strelba.

Rýchlo sa vyvíja očividne znamenalo, že sa bojuje v tuneloch. Hlavou mu preletela Meina škôlka, posiatá dierami po guľkách a zmáčaná detskou krvou. Videl ju tak živo, akoby si na to spomínal, nie si to len predstavoval. Znova ho zachvátila panika ako v kupole, no stokrát horšia.

„Je v poriadku,“ povedal rastlinke pri sebe. „V škôlke by po sebe nestrielali. Sú tam deti.“

Zeleno-čierne listy už teraz začínali vädnúť. Vojna by sa nevedla pri deťoch. Alebo zásobách jedla. Alebo krehkých poľnohospodárskych kupolách. Znova sa mu roztriasli ruky, no nie tak prudko, aby nedokázal šoférovať.

Prvý výbuch sa ozval, práve keď schádzal po rampe zo siedmej na ôsmu úroveň hneď vedľa jednej z nedokončených jaskýň veľkých ako katedrála, kde sa roztápal a znova zamrzal ľad mesiaca, a jaskyňa tak pôsobila ako niečo medzi obrovským zeleným priestranstvom a umeleckým dielom. Zablýslo sa, nasledoval otras a zrazu skútrom mykalo zboka nabok. Stena sa rýchlo približovala a Prax pred nárazom prudko odtiahol nohu. Zhora počul výkriky. Bojové jednotky by mali brnenie a rozprávali by sa cez vysielачky. Alebo si to aspoň myslel. Ľudia, ktorí nad ním kričali, museli byť civilisti. Druhý výbuch zasiahol stenu jaskyne a od stropu sa oddelil kus bielo-modrého ľadu veľký ako traktor, ktorý pomaly a neúprosne zletel dole a zahĺbil sa do zeme. Prax mal čo robiť, aby aj so skútrom nespadol. Mal pocit, akoby sa mu srdce snažilo ujsť z hrudného koša.

Na hornom konci zakrivenej rampy zbadal postavy v brnení. Nevedel, či sú to vojaci Spojených národov alebo Marsu. Jeden z nich sa otočil k nemu a zdvihol pušku. Prax dupol na plyn a rýchlo skĺzol dole rampou. Nasledovalo ho drnčanie automatických zbraní a pach dymu a pary.

Dvere škôlky boli zatvorené. Nevedel, či je to zlovestné alebo sľubné. Zastavil chvejúci sa skúter, zoskočil. Nohy mal slabé a nestabilné. Chcel zľahka zaklopať na kovové rolovacie dvere, no hneď pri prvom pokuse si odrel z hánky kožu.

„Otvorte! Mám tam dcéru!“ Znel ako šialenec, ale niekto vnútri ho počul alebo videl cez bezpečnostnú kameru. Kľbovo spojené oceľové pláty dverí sa zachveli a začali sa zdvíhať. Prax sa hodil na zem a preliezol popod ne.

S novou učiteľkou, slečnou Carrie, sa videl len párkrát, keď sem Mei vodil alebo ju vyzdvihoval. Nemohla mať viac než dvadsať a bola vysoká a štíhla ako ľudia z Pásu. Nepamätal si, že by niekedy vyzerala tak bledo.

Škôlka však bola nepoškodená. Deti sedeli v kruhu a spievali pesničku o mravcovi cestujúcom po slnečnej sústave, kde sa s menom každého veľkého asteroidu spájal nejaký rým. Nevidel žiadnu krv, žiadne diery po guľkách. Ventiláciou však začal prenikať pach spáleného plastu. Musel vziať Mei niekam do bezpečia. Nebol si istý, kde ho nájde. Prešiel pohľadom po kruhu detí, hľadal jej tvár, jej vlasy.

„Mei tu nie je, pane,“ vyhrkla slečna Carrie napäto a zadýchane naraz. „Predpoludním ju vyzdvihla jej matka.“

„Predpoludním?“ spýtal sa Prax, no jeho myseľ sa upriamila na jej matku. Čo robila Nicola na Ganymede? Pred dvoma dňami mu poslala správu o vymeraní výživného; za dva dni *nemohla* prísť z Ceres na Ganymedes...

„Tesne po desiatej,“ dodala učiteľka.

„Chcete povedať, že ju evakovali. Nieкто prišiel a evakoval Mei.“

Lad sa zatriasol pri ďalšom výbuchu. Jedno z detí vydesene zapíšťalo. Učiteľka preniesla pohľad od neho na deti, potom späť. Keď znova prehovorila, bolo to tichšie.

„Jej matka prišla tesne po desiatej. Vzala Mei so sebou. Nie je tu celý deň.“

Prax vytiahol príručný terminál. Spojenie stále nefungovalo, no na ploche mal fotku Mei z jej prvých narodenín, z čias, keď bolo stále všetko dobré. Pred celou večnosťou. Zdvihol fotku a ukázal na Nicolu, ktorá sa smiala a držala baculaté, spokojné batola, ktorým Mei bola.

„Ona?“ spýtal sa Prax. „Bola tu ona?“

Zmätok v učiteľkinej tvári mu ako odpoveď stačil. Došlo k nejakej chybe. Nieкто – nová opatrovatelka, sociálna pracovníčka alebo nieкто taký – prišiel vyzdvihnúť nejaké dieťa a vzal si nesprávne.

„Mali sme ju v počítači,“ bránila sa učiteľka. „Mali sme ju v systéme. Ukázalo nám, že je to ona.“

Svetlá zablikali. Pach dymu silnel, recyklátory vzduchu hučali, praskali a pukali v snahe vysať nestabilné častice. Chlapec, ktorého meno mal Prax poznať, zafňukal, a učiteľka sa inštinktívne pokúsila otočiť k nemu. Prax ju chytil za lakeť a pritiahol ju späť k sebe.

„Nie, pomýlili ste sa,“ obvinil ju. „Komu ste Mei dali?“

„Podľa systému to bola jej matka! Mala preukaz. Systém to potvrdil.“

Z chodby k nim doľahla tlmená prerývaná paľba. Vonku niekto zakričal a deti začali jačať. Učiteľka si vyšklbla ruku. Niečo treslo do dverí.

„Mala okolo tridsiatky. Tmavé vlasy, tmavé oči. Sprevádzal ju lekár, mali sme ju v systéme a Mei sa nebránila.“

„Vzali jej lieky?“ spýtal sa. „Vzali jej *lieky*?“

„Nie. Nevie. Asi nie.“

Prax to nemal v úmysle, no zatriasol ňou. Iba raz, ale silno. Ak so sebou Mei nemala lieky, už teraz vynechala obedovú dávku. Vydrží tak do rána, kým jej imunitný systém začne kolabovať.

„Ukážte mi ju,“ prikázal Prax. „Ukážte mi jej fotku. Tej ženy, čo ju vzala.“

„Nemôžem! Systém nefunguje!“ vykričla učiteľka. „Na chodbe zabíjajú ľudí!“

Kruh sa rozpadol, deti kričali a jačali. Učiteľka plakala s rukami pritisnutými k tvári. Jej pokožka pôsobila takmer modrasto. Prax cítil, ako mu mozgom presvišťala živočíšna zvieracia panika. Pokoj, ktorý naňho doľahol, z nej neubral.

„Je tu niekde evakuačný tunel?“ spýtal sa.

„Povedali nám, aby sme ostali tu,“ namietla učiteľka.

„Ja vám vravím, aby ste sa evakovali,“ vyhlásil Prax, no v skutočnosti myslel na *musím nájsť Mei*.

ŠTVRTÁ KAPITOLA: BOBBIE

VEDOMIE SA vrátilo v podobe nepríjemného bzučania a bolesti. Bobbie raz zažmurkala, snažila sa vyčistiť si hlavu, zistiť, kde je. Videla príšerne rozmazane. Zo bzučania sa vykľul poplach v jej brnení. Pred očami jej blikali farebné svetielka, keď jej displej ukazoval údaje, ktoré nevedela prečítať. Brnenie sa reštartovalo a jedna po druhej sa zjavovali výstrahy. Pokúsila sa pohnúť rukami a zistila, že je síce slabá, no nie je paralyzovaná ani uväznená na mieste. Nárazový gél v jej skafandri znovu skvapalnel.

V slabom svetle za prieszorom prilby sa niečo pohlo. Hlava, ktorá sa striedavo zjavovala a mizla. Potom sa ozvalo šľuknutie, keď niekto do externého portu jej brnenia strčil kábel. Takže sanitár, ktorý si sťahoval informácie o jej zraneniach.

Hlas, mužský a mladistvý, v interných reproduktoroch jej brnenia povedal: „Máme ťa, rotmajsterka. Máme ťa. Budeš v poriadku. Všetko bude v poriadku. Len vydrž.“

Ešte ani nedopovedal posledné slovo, keď znova zamdlela.

Zobudila sa počas toho, ako nadskakovala v dlhom bielom tuneli na nosidlách. Už na sebe nemala brnenie. Obávala sa, že medici nemárnili čas tým, že by ju z neho vytiahli bežným spôsobom, ale že jednoducho brneniu prikázali, aby sa rozpadlo na všetkých švoch a kĺboch. Bol to rýchly spôsob, ako dostať zraneného vojaka zo štyristokilového obrneného exoskeletu, ale brnenie sa

pritom úplne zničilo. Bobbie strata jej verného starého brnenia zamrzela.

Vzápätí si spomenula, že jej pred očami roztrhali na kúsky celú jej čatu, a smútok nad stratou brnenia pôsobil banálne a nedôstojne.

Prudko na nosidlách nadskočila, chrbticou jej preletela bolesť a znova ju obklopila temnota.

„Rotmajsterka Draperová,“ ozval sa hlas.

Bobbie sa pokúsila otvoriť oči a zistila, že to nedokáže. Každé jej viečko vážilo tisíc kíľ a vyčerpá ju dokonca aj pokus zdvihnúť ich. Takže sa pokúsila hlasu odpovedať a opilecké mrmlanie, ktoré z nej vyšlo, ju prekvapilo a zároveň trochu zahanbilo.

„Je pri vedomí, no len sotva,“ pokračoval hlas. Bol hlboký, pokojný a mužský. Sálalo z neho teplo a obavy. Bobbie dúfala, že bude rozprávať ďalej, až kým znova nezaspí.

Druhý hlas, ženský a prenikavý, odvrkol: „Nechajte ju odpočívať. Snažiť sa ju práve teraz plne prebrať je nebezpečné.“

Láskavý hlas povedal: „Je mi jedno, či ju to zabije, doktorka. Musím sa s ňou porozprávať a musím to spraviť teraz. Takže jej dajte čokoľvek, čo jej treba dať, aby to šlo.“

Bobbie sa sama pre seba usmiala. Nevnímala, čo ten vlúdny hlas vraví, len jeho láskavý, vrúcny tón. Potešilo ju, že sa o ňu staral niekto taký. Znova začala zaspávať a prichádzajúca temnota bola ako vítaný priateľ.

Bobbinou chrbticou preletel biely oheň a ona sa v posteli prudko posadila. V živote sa necítila takáto bdelá. Pripadala si ako po džúse, zmesi chemikálií, ktorá sa podávala posádke lodí, aby pri manévroch vo vysokom preťažení nestratila vedomie. Bobbie otvorila oči a vzápätí ich znova prudko zavrela, keď jej ich žiarivobiele svetlá v miestnosti takmer vypálili z očných jamiek.

„Vypnite svetlá,“ zamrmlala. Slová jej z vyprahnutého hrdla vyšli ako šepot.

Červená žiara, ktorá jej prenikala cez zatvorené viečka, zoslabla, no keď sa pokúsila oči znovu otvoriť, miestnosť bola stále príliš jasná. Nieкто jej chytil ruku, podržal jej ju a strčil do nej pohár.

„Udržíte ho?“ spýtal sa ten milý hlas.

Bobbie neodpovedala, len si priložila pohár k ústam a vypila vodu na dva lačné hltý.

„Ešte,“ vyhrkla a tentoraz sa to už podobalo na jej starý hlas.

Počula, ako nieкто posúva stoličku, a potom kroky, ktoré sa od nej vzdalovali po dlaždicovej podlahe. Krátky pohľad na miestnosť jej prezradil, že je v nemocnici. Počula elektrické hučanie neďalekých lekárskeých prístrojov a vo vzduchu sa prebýjali pachy dezinfekcie a moču. Zronene si uvedomila, že pach moču vychádza z nej. Na chvíľu sa ozval zvuk vody tečúcej z kohútika a potom sa kroky vrátili k nej. Do ruky jej znova vsunuli pohár. Tentoraz pila pomaly, nabrala vodu na chvíľu do úst a až potom prehltila. Bola studená a lahodná.

Keď dopila, hlas sa spýtal: „Ešte?“

Pokrútila hlavou.

„Možno neskôr,“ odvetila. Potom po chvíľke dodala: „Oslepla som?“

„Nie. Dostali ste zmes drog na zvýšenie pozornosti a silných amfetamínov. Čo znamená, že máte plne rozšírené zreničky. Prepáčte, nenapadlo mi stlmiť svetlá, kým ste sa prebrali.“

Z hlasu stále sálala vlúdnosť a teplo. Bobbie chcela vidieť tvár človeka, ktorému ten hlas patrí, takže to riskla a pootvorila jedno oko. Svetlo nepálilo tak ako predtým, ale aj tak bolo stále neprijemné. Z majiteľa príjemného hlasu sa vyklul veľmi vysoký, štíhly muž v uniforme vojenskej spravodajskej služby. Tvár mal úzku a napätú, akoby sa lebka pod ňou snažila predrať von. Venoval jej desivý úsmev, ktorý spočíval v takmer nepostrehnuteľnom nadvihnutí kútikov úst.

„Rotmajsterka Roberta W. Draperová, druhá expedičná jednotka,“ povedal. Jeho hlas tak kontrastoval s jeho výzorom, až si Bobbie pripadala, akoby sledovala dabovaný cudzojazyčný film.

Keď ani po niekoľkých sekundách nepokračoval, Bobbie prisvedčila: „Áno, pane,“ potom pozrela na jeho insígnie a dodala: „Kapitán.“

Už dokázala bezbolestne otvoriť obe oči, no končatiny jej zvlášť ne brneli a pôsobili strnulo a rozochvene naraz. Potlačila nutkanie zahniezdiť sa.

„Rotmajsterka Draperová, som kapitán Thorsson a prišiel som si vypočuť vaše hlásenie. Prišli sme o celú vašu čatu. Medzi Spojenými národmi a jednotkami Marťanskej kongresovej republiky na Ganymede už dva dni zúri vojna. Ktorá, podľa aktuálnych informácií, vyústila v škody na infraštruktúre v hodnote viac než päť miliárd marťanských dolárov a smrť takmer tritisíc členov vojenského a civilného personálu.“

Znova sa odmlčal a prižmúril oči, ktoré sa ligotali ako hadie. Bobbie si nebola istá, akú odpoveď čaká, takže skrátka prisvedčila: „Áno, pane.“

„Rotmajsterka Draperová, prečo vaša čata spustila paľbu a zničila vojenskú základňu Spojených národov pri kupole číslo štrnásť?“

Tá otázka bola taká nezmyselná, až Bobbinej mysli trvalo niekoľko sekúnd, kým ju skutočne pochopila.

„Kto vám rozkázal spustiť paľbu a prečo?“

Nemohol sa predsa pýtať, prečo začali strieľať. Nevedel o tom monštre?

„Neviete o tom monštre?“

Kapitán Thorsson sa nepohol, no nespokojne stiahol kútiky úst a čelo sa mu nad nosom zvrásnilo.

„Monštre,“ zopakoval tak, že sa z jeho hlasu nevytratila ani štipka tepla.

„Pane, nejaké monštrum... mutant... niečo zaútočilo na základňu Spojených národov. Ich jednotky vyrazili na útek smerom k nám. Nestrieľali sme na nich. To... čokoľvek to bolo, zabilo ich a potom zabilo aj nás,“ vysvetlila, hoci sa jej dvíhal žalúdok. Musela stíchnuť a prehltnúť citrónovú pachuť v ústach. „Teda všetkých okrem mňa.“

Thorsson sa na okamih zamračil, potom si siahol do vrecka a vytiahol malé digitálne nahrávacie zariadenie. Vypol ho a položil ho na tácku pri Bobbinej posteli.

„Rotmajsterka, dám vám druhú šancu. Máte exemplárny záznam. Ste dobrá vojačka. Jedna z našich najlepších. Chcete začať odznova?“

Zdvihol nahrávač, položil prst na tlačidlo na zmazanie a významne na ňu pozrel.

„Myslíte si, že klamem?“ hlesla. Brnenie v končatinách prerástlo do silného nutkania načiahnuť sa a zlomiť tomu nafúkanému bastardovi lakeť. „Všetci sme naň strelali. Musíte mať kamerové záznamy zo zbraní celej čaty, kde je vidieť, ako to monštrum zabije vojakov Spojených národov a potom zaútočí na nás. Pane.“

Thorsson pokrútil pretiahnutou hlavou a prižmúril oči tak, až mu takmer zmizli.

„Od vašej čaty nemáme z priebehu celého boja žiadne záznamy ani žiadne nahraté dáta...“

„Rušili nás,“ vyhrkla Bobbie. „Aj mne prestala fungovať vysielacka, keď som sa priblížila k tomu monštru.“

Thorsson pokračoval, akoby vôbec neprehovorila: „A o všetok lokálny hardvér sme prišli, keď na kopulu padlo orbitálne zrkadlo. Nachádzali ste sa mimo zóny dopadu, ale tlaková vlna vás odhodila o takmer ďalšieho štvrt kilometra ďalej. Chvíľu nám trvalo, kým sme vás našli.“

Prišli sme o všetok lokálny hardvér. Znelo to tak sterilne. Všetkých z Bobbinej čaty roztrhalo na kúsky a odparilo, keď na nich z orbity padlo niekoľkotonové zrkadlo. Z jedného z prístrojov vyrazilo tiché, zvonivé varovanie, no nikto iný si ho nevšimol, takže si ho nevšimala ani Bobbie.

„Moje brnenie, pane. Aj ja som na to monštrum strelala. Moje video bude stále v ňom.“

„Áno,“ prisvedčil Thorsson. „Pozreli sme si záznam z vášho brnenia. Je na ňom len šum.“

Toto je ako zlý hororový film, pomyslela si. Hrdinka zbadá monštrum, no nikto jej neverí. Predstavila si druhé dejstvo, v ktorom ju

s hanbou predvedú pred vojenský súd, a uveria jej až v treťom, keď sa monštrum znova zjaví a pozabíja všetkých, ktorí jej nechceli...

„Počkajte!“ zvolala. „Akú dekomprimáciu ste použili? Používam starší model. Video sa komprimuje verziou 5.1. Povedzte to technikom, nech to skúsia znova.“

Thorsson na ňu niekoľko sekúnd hľadel, potom vytiahol príručný terminál a niekomu zavolať.

„Prineste bojové brnenie rotmajsterky Draperovej do jej izby. Pošlite s ním aj videotechnika.“

Terminál odložil a Bobbie obdaril ďalším desivým úsmevom.

„Rotmajsterka, uznávam, že som mimoriadne zvedavý, čo mi chcete ukázať. Ak je to stále nejaká lešť, nezískate ňou viac ako pár okamihov.“

Bobbie neodpovedala, no jej názor na Thorssona sa konečne presunul od strachu cez hnev k pohrdaniu. Na úzkej nemocničnej posteli sa zdvihla do sedu, otočila sa bokom, prevesila nohy cez okraj a odhodila z nich deku. Mužov jej výška takto zblízka buď desila, alebo vzrušovala. Tak či onak im nebola príjemná. Naklonila sa o kúsok bližšie k Thorssonovi a potešilo ju, keď on o rovnaký kúsok odsunul stoličku.

Jeho znechutený výraz jej prezradil, že okamžite pochopil, čo urobila, a odvrátil zrak od jej úsmevu.

Dvere do miestnosti sa otvorili a dvaja vojenský technici priviezli vozík s jej brnením. Bolo nepoškodené. Nezničili ho, keď ju z neho ťahali. Cítila, ako jej v hrdle navrela guča, a prehltla ju. Pred tým idiotským Thorssonom nemienila dať najavo ani štipku slabosti.

Ten magor ukázal na staršieho z dvoch technikov a povedal: „Vy. Vaše meno?“

Mladý technik rázne zasalutoval a odvetil: „Poddôstojník Singh, elektrikárske jednotky, pane.“

„Pán Singh, tu rotmajsterka Draperová tvrdí, že jej brnenie komprimuje video inak ako novšie modely a to je vraj dôvod, prečo ste nedokázali prehrať uložené videozáznamy. Je to tak?“

Singh sa plesol po čele.

„Doriti. Hej,“ priznal. „Nenapadlo mi... Toto je starý Goliáš tri. Keď začali vyrábať štvorku, úplne prepísali firmvér. Používa úplne iný spôsob ukladania videa. Páni, cítim sa fakt hlúpo...“

„Áno,“ prerušil ho Thorsson. „Spravte, čo musíte, aby ste prehrali video v tom brnení. Čím skôr to urobíte, tým kratšie budem musieť premýšľať nad zdržaním, ktoré spôsobila vaša neschopnosť.“

Singhovi slúžilo ku cti, že neodpovedal. K brneniu okamžite pripojil monitor a pustil sa do práce. Bobbie prešla pohľadom po svojom brnení. Bolo celé doškriabané a dotlčené, no inak vyzeralo nepoškodené. Zacítila silné nutkanie nasadiť si ho a Thorssonovi oznámiť, kam si môže ten svoj povýšenecký prístup strčiť.

Rukami a nohami jej znova zalomcovala triaška. V krku sa jej niečo chvelo, akoby jej tam bilo srdce malého zvieratka. Zdvihla ruku a dotkla sa toho. Bol to jej pulz. Chcela niečo povedať, no technik práve víťazoslávne zaťal päšť a ťapol si so svojím asistentom.

„Mám to, pane,“ oznámil Singh a spustil záznam.

Bobbie sa snažila sledovať, no obraz sa rozmazával. Načiahla sa k Thorssonovej ruke, aby si ju všimol, z nejakého dôvodu však minula a nakláňala sa ďalej.

A je to tu znova, pomyslela si, nasledoval krátky voľný pád a potom tma.

„Došlaka,“ šomral ten prenikavý hlas. „Došlaka, vrela som vám, že sa to stane. Utrpela vnútorné zranenia a škaredý otras mozgu. Nemôžete ju len tak nadopovať amfetamínmi a potom ju vypočúvať. Je to nezodpovedné. Doriti, je to zločin!“

Bobbie otvorila oči. Znova ležala v posteli. Thorsson sedel na stoličke vedľa nej. Pred jej posteľou stála zavalitá blondínka v nemocničnej uniforme, v tvári celá rozzúrená a červená. Zbadala, že Bobbie sa prebrala, pristúpila k nej a vzala ju za ruku.

„Rotmajsterka Draperová, skúste sa nehýbať. Spadli ste a zhoršili si niektoré zranenia. Stabilizovali sme vás, ale musíte si odpočinúť.“

Lekárka pri tých slovách hľadela na Thorssona a jej výraz pridával výkričník za každou vetou. Bobbie prikývla, pričom sa cítila, akoby mala namiesto hlavy misu s vodou, ktorú niekto nosí v premenlivej gravitácii. Fakt, že nebolela, pravdepodobne znamenal, že ju nadopovali všetkými liekmi proti bolesti, ktoré mali.

„Asistencia rotmajsterky Draperovej bola kľúčová,“ odpovedal Thorsson bez stopy po kajúcnosti v príjemnom hlase. „Možno nás práve zachránila pred otvorenou vojnou so Zemou. Riskovať svoj život, aby to nemuseli robiť iní, je prakticky definícia Robertinej práce.“

„Nevolajte ma Roberta,“ zamrmlala Bobbie.

„Rotmajsterka,“ prihovoril sa jej Thorsson. „Mrzí ma, čo sa stalo vášmu tímu. Ale predovšetkým ma mrzí, že som vám neveril. Ďakujem vám, že ste zareagovali takto profesionálne. Vďaka tomu sme sa vyhli vážnej chybe.“

„Správali ste sa ako hajzel,“ odvrkla Bobbie.

„Je to moja práca, vojačka.“ Thorsson vstal. „Odpočinite si. Len čo sa dostatočne zotavíte, odlietate.“

„Odlietam? Späť na Mars?“

Thorsson neodpovedal. Kývol hlavou lekárke a odišiel. Lekárka stlačila tlačidlo na jednom z prístrojov pri Bobbinej posteli a Bobbie do ruky pichlo niečo studené. Svetlá zhasli.

Želatína. Prečo v nemocniciach vždy podávajú želatínu?

Bobbie nesústredene štuchla lyžico-vidličkou do rozochvenej zelenej kôpky na tanieri. Konečne sa cítila dostatočne dobre, aby sa najedla, a mäkké, priehľadné jedlá, ktoré jej nosili, jej boli čoraz menej pochuti. Dokonca aj hnusná kaša s vysokým obsahom proteínov a uhľohydrátov, ktorú podávali na väčšine plavidiel loďstva, jej teraz znela lákavo. A taký hrubý hubový stejk s omáčkou a kuskusom...

Dvere do izby sa odsunuli a vošla jej lekárka, o ktorej už teraz vedela, že sa volá Trisha Pichonová, no trvala na tom, aby ju všetci oslovovali doktorka Trish. Spreádzal ju kapitán Thorsson a nejaký neznámy muž. Thorsson ju obdaril tým svojím desivým úsmevom,

no Bobbie už zistila, že sa tak tvári bežne. Vyzeral, že nemá svaly potrebné pre normálny úsmev. Neznámy mal uniformu vojenského kaplána neurčitého náboženstva.

Ako prvá prehovorila doktorka Trish.

„Dobré správy, Bobbie. Zajtra vás vypúšťame do divočiny. Ako sa cítite?“

„Dobre. Hladná,“ odvetila Bobbie a znova štuchla do želatíny.

„V tom prípade vám skúsím zohnať nejaké skutočné jedlo,“ slúbila doktorka Trish, usmiala sa a odišla z miestnosti.

Thorsson ukázal na kaplána. „Toto je kapitán Martens. Pôjde s nami. Nechám vás, nech sa zoznámite.“

Thorsson odišiel, ešte než Bobbie stihla odpovedať, Martens sa hodil na stoličku pri jej posteli. Natiahol ruku a ona mu ňou potriasla.

„Zdravím, rotmajsterka,“ prihovril sa jej. „Som...“

„Keď som na formulári číslo 2790 označila vierovyznanie ako ‚žiadne‘, myslela som to vážne,“ prerušila ho Bobbie.

Martens sa usmial. Jej prerušenie ani agnosticizmus ho očividne neurazili.

„Neprišiel som sem ako kaplán, rotmajsterka. Som školený ako terapeut pre pomoc trúchliacim, a keďže ste zočili smrť všetkých členov svojej jednotky a takmer sama zahynuli, kapitán Thorsson a vaša lekárka dospeli k názoru, že ma možno budete potrebovať.“

Bobbie ho chcela odbiť, no stiahlo jej hrud'. Nepokoj zatajila tým, že sa poriadne napila vody a potom povedala: „Som v poriadku. Ďakujem, že ste sa zastavili.“

Martens sa pohodlnejšie oprel. Ani na okamih sa neprestal usmievať.

„Keby ste po všetkom, čo ste zažili, boli naozaj v poriadku, bolo by to znamenie, že niečo nie je v poriadku. A čoskoro sa ocitnete pod obrovským emocionálnym a intelektuálnym tlakom. Po príchode na Zem si nebudete môcť dopriať žiadne emocionálne zrútenie ani posttraumatickú stresovú reakciu. Čaká nás množstvo práce na...“

„Zem?“ zaujalo Bobbie. „Počkať, počkať. Prečo idem na Zem?“

PIATA KAPITOLA: AVASARALAOVÁ

CHRISJEN AVASARALAOVÁ, zástupkyňa námestníka generálneho tajomníka výkonného vládneho orgánu, sedela pri konci stola. Jej oranžové sári bolo jediným farebným prvkom na inak vojensky modernom-sivom stretnutí. Ďalší siedmi ľudia za stolom boli vedúci svojich jednotlivých odvetví armády Spojených národov a samí muži. Poznala ich mená, ich kariérnu minulosť a psychologické profily, ich plat, politické vzťahy a s kým spávajú. Pri zadnej stene nehybne a rozpačito ako hanbliví tínedžeri na tancovačke postávali ich osobní asistenti a členovia štábu. Avasaralaová z kabelky nenápadne vybrala pistáciu, diskrétno rozlomila škrupinku a hodila si slaný oriešok do úst.

„Akékoľvek stretnutia s marťanským veliteľstvom budú musieť počkať, kým sa situácia na Ganymede nestabilizuje. Pristúpiť k oficiálnym diplomatickým rozhovorom predtým by vyvolalo dojem, že sme prijali nový status quo.“ Povedal to admirál Nguyen, najmladší z prítomných mužov. Dravý. Ohromený sám sebou tak, ako úspešní mladí muži bývajú.

Generál Adiki-Sandoval prikývol širokou býčou hlavou.

„Súhlasím. A Marťania nie sú jediní, koho musíme brať na zreteľ. Ak dáme najavo slabosť pred Alianciou vonkajších planét, zaručene dôjde k prudkému nárastu teroristických aktivít.“

Mikel Agee z diplomatického zboru sa lepšie oprel a nervózne si oblizol pery. S uhladenými vlasmi a vyziabnutou tvárou pôsobil ako antropomorfný potkan.

„Páni, musím nesúhlasiť..“

„Ako inak,“ poznamenal sucho generál Nettleford. Agee ho ignoroval.

„Stretnutie s Marsom je v tomto bode potrebným prvým krokom. Ak sa začneme oháňať podmienkami a prekážkami, tento proces bude nielenže trvať dlhšie, ale zvýši sa aj šanca, že dôjde k ďalšej agresii. Ak teraz zmiernime tlak, vypustíme trochu pary...“

Admirál Nguyen s kamennou tvárou prikývol. Keď prehovoril, znel konverzačne.

„Máte vy diplomati aj nejaké súčasnejšie metafory než parný stroj?“

Avasaralaová sa spolu s ostatnými uchechtla. Ani ona nemala Ageeho v bohvieakej úcte.

„Mars už situáciu eskaloval,“ poznamenal generál Nettleford. „Najlepšie, čo môžeme v tomto bode spraviť, je stiahnuť Sedmičku z Ceres. Nech dupnú na plyn. Na stenu zavesíme tikajúce hodiny a zistíme, či sa Marťanom bude chcieť na Ganymede zostať.“

„Hovoríme o stiahnutí k Jupiteru?“ spýtal sa Nguyen. „Alebo k Marsu?“

„Ak niečo vyrazí smerom k Zemi, vyzerá to, akoby to vyžrážalo k Marsu,“ odvetil Nettleford.

Avasaralaová si odkašľala.

„Zistili ste niečo nové o prvotnom útočníkovi?“ spýtala sa.

„Technici na tom pracujú,“ odpovedal Nettleford. „Ale presne o tom hovorím. Ak Mars na Ganymede skúša nové technológie, nemôžeme im dovoliť, aby udávali tempo. Musíme im pohroziť niečím vlastným.“

„Naozaj sa to týka protomolekuly?“ spýtal sa Agee. „Teda, ide o to isté ako o to, čo bolo Erose, keď sme oň prišli?“

„Pracujeme na tom,“ odsekol Nettleford mierne podráždene. „Vo všeobecnosti vidíme isté podobnosti, v jadre však ide o niečo odlišné. Nešíri sa to ako na Erose. Ganymedes sa nemení ako populácia Erosu. Podľa satelitných snímok, ktoré sme získali, to očividne zašlo na marťanské územie, a buď sa to zničilo samo, alebo to zničili Marťania. Ak to nejako súvisí s Erosom, je to prepracovanejšie.“

„Takže Mars získal vzorku a využil ju ako zbraň,“ skonštatoval admirál Souther. Nerozprával veľa. Avasaralaová vždy zabudla, aký má piskľavý hlas.

„Je to možné,“ pripustil Nettleford. „Je to naozaj možné.“

„Pozrite sa,“ vyhlásil Nguyen s letným samolúbym úsmevom, takým, ako sa usmievajú deti, ktoré vedia, že dosiahnu svoje. „Viem, že sme zamietli prvý úder, ale musíme sa porozprávať o tom, kde sú hranice našej okamžitej odpovede. Ak to bola skúška niečoho väčšieho, čakanie nám môže pomôcť zhruba rovnako, ako vypo- chodovať von prechodovou komorou.“

„Mali by sme pristúpiť na stretnutie s Marsom,“ prehovorila Avasaralaová.

Miestnosť stíchla. Nguyenova tvár potemnela.

„Je to...“ začal, no vetu nedokončil. Avasaralaová sledovala, ako si muži vymieňajú pohľady. Z kabelky vytiahla ďalšiu pistáciu, zjedla oriešok, schovala škrupinky. Agee sa snažil nesršať spokojnosťou. Naozaj by mala zistiť, kto poťahal za nitky, aby zastupoval diplomatický zbor. Bol príšerná voľba.

„Bezpečnostné opatrenia budú problém,“ podotkol Nettleford. „Ich lode si do nášho efektívneho obranného pásma nepustíme.“

„Nuž, na ich podmienky nemôžeme pristúpiť. Ak do toho pôjdeme, chceme ich tu, na domácej pôde.“

„Čo keby zaparkovali v bezpečnej vzdialenosti a vyzdvihli by sme ich transportérmi?“

„S tým nebudú súhlasiť.“

„Tak zistíme, s čím súhlasiť budú.“

Avasaralaová ticho vstala a zamierila k dverám. Jej osobný asistent – Európan menom Soren Cottwald – sa odlepil od zadnej steny a nasledoval ju. Generáli sa tvárili, že si jej odchod nevšimli, alebo sa možno tak ponorili do riešenia nových problémov, ktoré im predostrela, že si jej odchod nevšimli naozaj. Tak či onak, bola si istá, že ich potešil rovnako ako ju.

Chodby komplexu Spojených národov v Haagu boli široké a čisté, zariadené elegantným štýlom, vďaka ktorému všetko pôsobilo

ako múzejný exponát portugalských kolónií zo štyridsiatych rokov dvadsiateho storočia. Zastala pri biologickej recyklačnej jednotke a z kabelky začala vyťahovať škrupinky.

„Čo máme na programe ďalej?“ spýtala sa.

„Debrífung s pánom Errinwrightom.“

„A potom?“

„Meeston Gravis a afganistanský problém.“

„Zruš ho.“

„Čo mu mám povedať?“

Avasaraalová si nad košom oprášila ruky, otočila sa a rezko vykročila k spoločným priestorom a výťahom.

„Pošli ho doriti,“ odvetila. „Povedz mu, že Afganci sa vzpierali cudzej vláde už v dobách, keď im moji predkovia pomohli vykopnúť Britov. Len čo zistím, ako s tým niečo spraviť, dám mu vedieť.“

„Áno, madam.“

„Ďalej potrebujem aktualizovaný prehľad informácií o Venuši. Čo najčerstvejší. A nemám čas spraviť si pred čítaním ďalší doktorát, takže ak nebude napísaný jasne a stručne, vyhod' idiota, ktorý ho napísal, a zožeň mi niekoho, kto to tak napísať dokáže.“

„Áno, madam.“

Výťah, ktorý spájal spoločný vestibul a zasadačky s pracovňami hore, sa ligotal ako diamant osadený v oceli a bol taký veľký, aby sa v ňom dala prestrieť večera pre štyroch. Po vstupe ich spoznal a pomaly sa vydal na cestu naprieč poschodiami. Za oknami spoločných priestorov mizol Binnenhof a pod dokonale modrou oblohou sa tiahlo obrovské mravenisko budov Haagu. Bola jar a sneh, ktorý od decembra posieval mesto, konečne zmizol. Z ulíc hlboko pod nimi vylietavali holuby. Na planéte žilo tridsať miliárd ľudí, no holuby nikdy nevytísnú.

„Banda skurvených chlapov. Honia si navzájom,“ zašomrala.

„Prosím?“ spýtal sa Soren.

„Generáli. Honia si navzájom.“

„Myslel som, že Souther je jediný, kto...“

„Nie tak. Myslela som tým, že sú to samí skurvení chlapi. Kedy naposledy viedla ozbrojené sily žena? Odkedy som sem prišla, nikdy.

Takže tu máme ďalší príklad toho, k akej taktike dospejeme, keď je v miestnosti priveľa testosterónu. Čo mi pripomína: zavolaj Annette Rabbirovej z infraštruktúry. Nguyenovi neverím. Ak sa spojí s niekým z valného zhromaždenia, chcem o tom vedieť.“

Soren si odkašlal.

„Prepáčte, madam. Naozaj ste mi práve prikázali, aby som špehoval admirála Nguyena?“

„Nie, vyžiadala som si komplexný audit všetkých sieťových spojení, a nezaujíma ma nič okrem Nguyenovej kancelárie.“

„Samozrejme. Moja chyba.“

Výťah vystúpil nad okná s výhľadom na mesto a zašiel do tmavej šachty s poschodiami so súkromnými pracovňami. Avasaralaová zapraskala hánkami.

„Ale len pre prípad,“ dodala, „to spravíš z vlastnej iniciatívy.“

„Áno, madam. Presne tak som to plánoval.“

Na ľudí, ktorí poznali Avasaralaovú len po mene, pôsobila jej pracovňa klamne skromne. Nachádzala sa na východnej strane budovy, kde zvyčajne začínali nižšie postavení úradní činitelia. Mala okno s výhľadom na mesto, no nie rohové. Obrazovka, ktorá zaberala väčšinu južnej steny, bývala mimo aktívneho používania vypnutá a matne čierna. Ostatné steny boli obložené ošúchaným bambusom. Koberec na zemi mal krátke odolné vlákna a vzor, na ktorom neboli vidieť škvrny. Pracovňu kráslili iba malá svätyňa s hlinenou soškou Gautamu Buddhu pri stole a krištáľová brúsená váza s kvetmi, ktoré jej každý štvrtok posielal Arjun, jej manžel. Vo vzduchu sa vznášala vôňa čerstvých kvetov a starý dym z fajky, hoci tam Avasaralaová nikdy nefajčila a nepoznala nikoho, kto by to tam robil. Podišla k oknu. Pod ňou sa rozkladalo mesto z nekonečného betónu a starovekého kameňa.

Na súmračnej oblohe horela Venuša.

Za posledných dvanásť rokov, ktoré strávila v tejto miestnosti a za týmto stolom, sa všetko zmenilo. Aliancia medzi Zemou a jej ctižiadostivým bratom kedysi pôsobila večne, neotrasiteľne. Pás bol nepodstatná neprijemnosť a útočisko pre drobné bunky odpadlíkov